

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 173/21
7.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорана Савића, председника већа, Весне Петровић и Здравке Ђурђевић, чланова већа, са судским саветником Иреном Јушковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 2 у вези члана 289 став 1 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Зиндовића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.120/19 од 18.06.2020. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП-а у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Зиндовића, дана 07. септембра 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Зиндовића, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр.120/19 од 18.06.2020. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.120/19 од 18.06.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 2 у вези члана 289 став 1 КЗ, па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр.429/18 од 02.12.2018. године, а који му се рачуна од 30.11.2018. године, када је лишен слободе до 29.03.2019. године, када му је притвор укинут.

Окривљеном је, сходно одредби члана 86 КЗ у вези члана 297 став 5 КЗ, изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом “Б” категорије у трајању од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере.

Окривљени је обавезан, сходно одредби члана 261 ЗКП-а, да плати суду на име

паушала износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Окривљени је обавезан, сходно одредби члана 262 став 2 ЗКП-а, да сноси трошкове кривичног поступка, с тим што ће се о висини трошкова одлучити посебним решењем.

Оштећени ББ и ВВ, сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП-а, упућени су да имовинскоправне захтеве остваре у парничном поступку.

Против наведеног решења жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду због одлуке о кривичној санкцији из члана 437 тачка 3 у вези члана 441 став 1 ЗКП-а, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног АА осудити на казну затвора у дужем трајању;

-бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Зиндовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, мери безбедности и трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу и побијану пресуду преиначи, тако што ће одбити оптужбу да је окривљени АА извршио кривично дело из члана 297 став 2 у вези члана 289 став 1 КЗ или да преиначи побијану пресуду у погледу кривичне санкције или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, те да бранилац буде обавештен о седници већа другостепеног суда како би присуствовао истој.

Апелациони јавни тужилац у Београду у поднеску Ктж.бр.200/21 од 02.03.2021. године предложио је да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца и побијану пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у дужем временском трајању, а да жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Зиндовића одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца, а у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Зиндовића, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом и жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду мишљење надлежног јавног тужиоца, датог у напред наведеном поднеску, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда тако што се истиче да је изрека противречна себи, односно постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, па се истиче да у изреци пресуде првостепени суд наводи да се на путу окривљени кретао брзином већом од око 115 км/х, услед алкохолисаности предузео истовремено радњу кочења и усмерио возило удесно, па је предњим десним точком ударио у ивичњак разделног острва, а из налаза и

мишљења вештака саобраћајне струке произилази да је дошло до удара предњег левог точка у разделно острво и да је брзина којом се кретала “школа” износила 115 км/х, па је у овом делу изрека противречна разлозима пресуде, односно налазу и мишљењу вештака саобраћајне струке. Даље се оспорава постојање умишљаја на страни окривљеног и истиче да првостепена пресуда не садржи разлоге о кривици окривљеног, те да виност окривљеног није разјашњена до мере да се може утврдити постојање евентуалног умишљаја на страни окривљеног, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка. Такође се оспорава налаз и мишљење вештака саобраћајне струке Бранка Анђелковића, па се даје другачија оцена овог налаза и мишљења и указује да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, јер бранилац није био обавештен о дану и часу вештачења, па је окривљени онемогућен да у фази трајања претходног поступка ангажује стручне саветнике одбране, чиме је повређено право окривљеног на одбрану. Даље се жалбом оспорава оцена доказа коју је дао првостепени суд, даје се сопствена оцена изведених доказа и посебно се истиче да вештак саобраћајне струке није дао потребне податке у вези са дужином укључне и искључне траке, а што је од значаја за утврђивање да ли се окривљени кретао искључно-укључном траком, како он тврди или зауставном траком, како тврди вештак саобраћајне струке.

По оцени Апелационог суда у Београду побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, имајући у виду да је првостепени суд о свим одлучним чињеницама у образложењу пресуде дао јасне, аргументоване и непротивречне разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, неразумљивости и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд, изрека пресуде је јасна и разумљива, садржи све што у смислу одредаба ЗКП-а треба да садржи, па су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим. Жалбени наводи да је изрека противречна сама себи, односно разлозима пресуде, као и стању у списима, јер у изреци суд наводи да је окривљени предњим десним точком ударио у ивичњак разделног острва, уместо предњим левим точком, како је у вештачењу наведено, нису од утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да је несумњиво утврђено да је окривљени услед непрописне вожње својим возило ударио у ивичњак разделног острва, након чега је дошло до неконтролисаног кретања возила и контакта са телом покојног ГГ, а ова непрецизност не утиче на правилност утврђеног чињеничног стања.

Даље, што се тиче умишљаја на страни окривљеног правилно је првостепени суд нашао да је у односу на основну последицу, односно угрожавање јавног саобраћаја, окривљени поступао са евентуалним умишљајем, јер је био свестан да таквом вожњом може довести у опасност живот људи, па је на то пристао, с тим што су његове способности да схвати значај свога дела и могућности да управља својим поступцима биле смањене, али не битно, био је свестан противправности свог дела, а у односу на тежу последицу, односно смртну последицу код покојног ГГ поступао је из нехата, јер је олако држао да до смртне последице неће доћи, па су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

Жалбени наводи којима се указује да је окривљеном повређено право на одбрану, с обзиром да бранилац није обавештен о дану и часу вештачења, нису од утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да је бранилац на главном претресу 12.03.2020. године изнео примедбе на налаз и мишљење вештака психијатра др Бранка

Мандића и налаз вештака саобраћајне струке Бранка Анђелковића, а није изнео ниједан нови предлог, па је суд из тог разлога на главном претресу 15.06.2020. године одбио предлог за допусним вештачењем, као сувишан, те како је првостепени суд поступио у свему са складу са законом, то су супротни жалбени наводи неосновани.

По оци овог суда, насупротив изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, које је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности, а у склопу изнете одбране окривљеног, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање из изреке побијане пресуде. Правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног, која је у битном у сагласности са изведеним доказима, осим у делу где је навео да се он критичном приликом ниједног момента није кретао зауставном траком на аутопуту и није претицао колоне на тракама за кретање ка Београду својим кретањем том зауставном траком, имајући у виду да је овакав део одбране у супротности са исказом сведока ДД, који се детаљно изјаснио о критичном догађају и навео да се он кретао својом десном саобраћајном траком ка Београду и одмах десно од њега се налазила зауставна трака на аутопуту, те је уочио да се једно возило веома брзо креће у зауставној траци са упаљена 4 мигавца, а одбрана је у овом делу у супротности и са налазом и мишљењем вештака, дипломираног инг.саобраћаја Бранка Анђелковића, који је утврдио да се по зауставној траци пружа траг кочења са заношењем, а који траг је под бројем 3 означен на скици лица места, па се увидом у скицу лица места јасно види да је траг кочења возила окривљеног био и на делу зауставне траке. Такође суд није прихватио део одбране окривљеног, у којој је навео да је после два вискија способан за безбедно управљање моторним возилом, јер количина алкохола коју је окривљени конзумирао пре критичног догађаја чини га неспособним за безбедну вожњу, што произилази из налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др Бранка Мандића, који је на основу биохемијске анализе о проценту алкохола у крви код окривљеног, а који су егзактни подаци, нашао да утврђена концентрација алкохола код окривљеног утиче на способност за безбедну вожњу, односно на продужење психичке секунде, некритичност, прецењивање властитих способности, као и дејство алкохола на своја опажања, па је вештак закључио да окривљени није био способан за безбедну вожњу.

Правилно је првостепени суд закључио да окривљени није испоштовао законске одредбе из члана 187 и 55 став 3 тачка 1 и 6 ЗОБС-а и 42 ЗОБС-а, па је непоштовање тих одредби у међусобној повезаности довело до настанка предметне саобраћајне незгоде у којој је смртно страдао оштећени ГГ, јер је окривљени критичном приликом управљао возилом у саобраћају под дејством алкохола, иако је прописано да возач који је неспособан за безбедно управљање возилом не сме да управља возилом у саобраћају, а вештак неуропсихијатар др Бранко Мандић је утврдио да окривљени критичном приликом није био способан за безбедну вожњу, како је напред наведено, па је услед тога дошло до кршења осталих саобраћајних прописа, окривљени је возио неприлагођеном брзином, јер брзину свог возила није прилагодио густини саобраћаја и конкретним саобраћајним условима, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да види, па је возио таквом брзином да своје возило није могао благовремено да заустави пред малим белим возилом, о коме се изјаснио и окривљени и сведок ДД. Наиме, окривљени је возио брзином од 115 км/х у тренутку предузимања кочења, а кочење је возач предузео две секунде пре удара у ивичњак разделног острва, односно на растојању од 60,5 метара, а

вештак саобраћајне струке је утврдио да је окривљени брзином од 115 км/х и предузимајући кочење и скретање у десно направио пропуст узрочно везан за настанак ове незгоде, да је незгода настала искључиво као последица пропуста возача “Шкоде”, док на страни пешака који се налазио на тротоару аутобуског стајалишта нема пропуста везаних за настанак саобраћајне незгоде или могућност избегавања, а овакав закључак прихватио је и овај суд.

Дакле, првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање на основу исказа сведока ЂЂ, ДД, које је суд детаљно и јасно анализирао, затим налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др Бранка Мандића, вештака медицинске струке др Бранимира Александрића, као и вештака саобраћајне струке Бранка Анђелковића, који је испитан и на главном претресу, као и материјалних доказа у списима предмета, које је све првостепени суд детаљно анализирао и међусобно повезао у образложењу побијане пресуде, а на основу којих је правилно нашао да је окривљени извршио радње које су напред наведене, а које су ближе описане у изреци пресуде, што је прихватио и овај суд.

Стога је, по оцени овог суда, првостепени суд довољно разјаснио одлучне чињенице у свему потпуно и правилно утврдио чињенично стање, а за свој закључак дао је јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве непротивречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и овај суд, па су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се у суштини даје другачија оцена изведених доказа од оне коју је дао првостепени суд, а који су и по оцени овог суда правилно цењени, оцењени као неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297 став 2 у вези члана 289 став 1 КЗ, а што наводима жалбе браниоца окривљеног није доведено у сумњу.

Испитујући првостепену пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији овај суд је нашао да је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и овим околностима је дао адекватан значај. Тако је од олакшавајућих околности на страни окривљеног првостепени суд узео у обзир да је окривљени неосуђиван, да је породичан човек, отац двоје малолетне деце, да је признао релевантне чињенице у овој кривично-правној ствари, док отежавајуће околности на страни окривљеног није нашао. Стога је правилно првостепени суд, с обзиром на степен кривице окривљеног, околности под којима је кривично дело извршено, ценећи последицу извршеног кривичног дела, да је у овој саобраћајној незгоди један млад човек који је био отац малолетног детета изгубио живот, а да ничим није допринео настанку саобраћајне незгоде, личност окривљеног и његово понашање после извршеног кривичног дела, околност да се није обратио породици покојног ГГ и покушао да им помогне у превазилажењу тешких тренутака за породицу, правилно осудио окривљеног на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору, ближе означено у изреци побијане пресуде.

За овакву своју одлуку у образложењу пресуде првостепени суд је дао разлоге које је у свему као правилне прихватио и овај суд, а који жалбеним наводима јавног тужиоца и браниоца окривљеног нису доведени у сумњу.

Имајући у виду степен кривице окривљеног и околности под којима је кривично дело извршено и по оцени овог суда изреченом казном затвора у потпуности ће се остварити сврха кажњавања предвиђена одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Правилно је првостепени суд донео одлуку о трошковима кривичног поступка, сходно одредби члана 261 и 262 ЗКП-а, односно паушалном износу, имајући у виду дужину трајања кривичног поступка, сложеност и имовинске прилике окривљеног, тако што га је обавезао да плати суду на име паушала износ од 20.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде и да сноси трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, јер у време пресуђења нису постојали сви подаци на основу којих би се о њима одлучивало. Како је за своју одлуку првостепени суд дао јасне и уверљиве разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, то исти жалбеним наводима браниоца окривљеног нису доведени у сумњу.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку, овај суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар
Ирена Јушковић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Савић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић